

SZEGED-SZENTMIHÁLYI BÚZASZÖM

XVI. évfolyam

A Szent Mihály Plébánia Hírlevele

2019. április

Kedves Szentmihályi Hívek!

Húsvét ünnepe most is, mint mindenkor – akárcsak minden alapvető ünnep – értékeink megbecsülésére utal. Valamit megszokunk, természetessé válik, ezáltal nem tud újat mondani. Rögzül, az marad, ami volt. Pedig az évenként ismétlődő ünnep nemcsak visszaidéz valamit a múltból, amire emlékezik, de továbbmutat a jövő felé is, amit vár, amiben hisz. Hiszen ez minden ünnep értelme – kapcsolatot teremt a múlt és jövő között. Húsvét épp annyira szól Jézus kétezer évvel ezelőtti haláláról és feltámadásáról, mint amennyire előre láttatja a végső isteni ítéletet, az egyetemes Feltámadást, a világtörténelem beteljesedését. Az Ő sorsa a mi sorsunk is, ami Vele történt, az történik majd velünk is. Egyek vagyunk Vele, akárcsak Benne Egy volt Isten és

Ember. Minden szentmisében ezt imádkozzuk: „halálotat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk Feltámadásodat, amíg el nem jössz!”

Mit is jelent igazán kereszténynek és hívőnek lenni? Várni Jézus második eljövételét vagy inkább visszatérését, a jóvátételt (satisfactio), az irgalmat, az isteni szeretet jeleit, a végső boldogságot.

Mit is kívánunk mi magunknak őszintén, valóban – mit várunk az élettől úgy, hogy közben tudjuk, része a szenvedés és a halál is? Jókívánságaink megvalósulásának lehetősége el van rejtve ott, amit Húsvétkor ünneplünk.

Áldott Húsvétot kívánunk minden kedves szentmihályi családnak!

Liszkai Tamás, plébániai kormányzó

Kinek van még szüksége a böjtre?

„Nagyon fontos a böjt. Az ember előtt ott a finom étel, nem könnyű lemondani róla. Teológiai tanulmányaim elején elvittek minket Febérvárra, a püspöki szőlőbe szüretelni. Elhatároztam, hogy az első három nap nem eszem egy szemet sem, felajánlva a megtartóztatást azért, hogy a teológiát szépen el tudjam végezni. Nehéz volt kitartani nekem, csíki legénynek, akinek a szőlő ritkán látott csemege volt, de ezek a kis győzelmek mind-mind benne vannak abban, hogy most képes vagyok több mint kétezer gyerekről gondoskodni. Valószínűleg ha ezeket az önmegtágadásokat nem vállalom, akkor most hamarabb mondanám, hogy fáradt és ideges vagyok, hagyjanak nekem békét. A böjt segített abban, hogy a magam útját járjam, ezért tiszta szívből merem másnak is ezt a Krisztus által megszentelt utat ajánlani.

Mindenki válassza azt, amiről a legnehezebben tud lemondani! Nem fogom azt mondani, hogy adventben, nagyböjtben lemondok a szivarról, amikor amúgy sem szivarozok [...] Tart-hatunk szemböjtot: például valaki elhatározza, hogy nagyböjtben nem néz televíziót, szórakoztató filmet. De lehet böjtje a szájnak, amikor tudatosan figyelünk arra, hogy ajkunkat csak gyógyító, örömet, erőt adó, bátorító szavak hagyják el. Mi is jobbak leszünk ezáltal, de környezetünk is biztosan hálás lesz érte... Egyik ismerősöm mondta, hogy a mai sonkának már nincs olyan

jó íze, mint régen. Mondtam neki: „Hidd el, éppolyan jó íze lenne annak, ha előtte a negyvennapos böjtot olyan tisztességgel megtartanád, mint régen.” (Böjte Csaba–Karikó Éva: *Párbeszéd a végtelennel*.)

Nagyböjt elején akadt a kezembe Böjte Csaba könyve. Az olvasom benne: *mindenki válassza azt, amiről a legnehezebben tud lemondani*. Mi lehet ez nekem azon felül, hogy kevesebb édességet, szerényebb ételeket eszek?

Szeretek sakkozni. Ez még talán nem baj, különben is azzal védem magam, hogy igaz, hogy minden nap játszom a „neten”, de csak éjjel, amikor amúgyse csinálnék mást, vagy munka után egy fél órát, esetleg egyet – de hát akkor már túl vagyok a kötelességemen... Hát igen ez lesz az, amiről legnehezebben tudok lemondani, próbáljuk meg...

És láss csodát, működik: sokkal több időm van azóta a kertben dolgoztatni, elmosogatni, vagy éjjel könyvet olvasni. És amit eddig nem hittem volna: sakk nélkül is lehet élni!

Böjt után az ünnep is szebblesz, hisz a tavasz is még szebb attól, hogy a tél után következik.

Igen, nekem szükségem volt erre a böjtre!

Bauer Ferenc

Az áldozatokra emlékeztünk

Immár 15. alkalommal emlékeztünk a II. világháború és az azt követő kommunista diktatúra szentmihályi áldozataira február 24-én. Az aznapi szentmisét őérettük ajánlotta fel plébános atya. Ez az évforduló, úgy gondolom, alkalom arra, hogy felidézzük azok emlékét is, akik mint hozzátartozók élték meg a háború borzalmait.

Amikor 2003-ban elindultam a faluban kicsit félve, hogyan tudom én összeírni, kik is maradtak oda a háborúba, először is a még élő hozzátartozókat kerestem fel. A teljeség igénye nélkül említtem meg neveiket, kik szintén végigszenveték a borzalmakat. Kéri Rozi néni, aki férjét, sógorát veszítette el, Virág Bözsi néni, aki férjét veszítette el, s majd a háború után internálás jutott osztályrészéül, kicsi fiával együtt vitték Ebespusztára. Bodor Rozi néni elmondta, hogyan vészett oda a földalatti bunkerban testvére: odaégett. Lévainé Erzsike néni arról beszélt, hogy amikor nevelőapja meghalt a lágerban, a többi halottal együtt egy deszkabódéba dobták be a keselyűk martalékául. Tovább nem is sorolom a szörnyűségeket; s mindezeket az orosz koncentrációs táborokból szinte csoda folytán visszatért falubeliek mesélték el a hozzátartozóknak. S akik visszatértek, azokat követte a kommunista rendszer megtorlása, vagy internálótáborokba vitték őket, vagy életük végéig mellőzésben volt részük, mint Sáfár Feri bácsinak.

A szentmisét követő megemlékező beszédet az áldozatok emléktáblájánál dr. Kiss Gábor Ferenc főiskolai docens,

történész tartotta. Az aznapi evangélium fényében (Nektek viszont, akik hallgattok engem, azt mondom: Szeressétek ellenségeiteket! Tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket... Ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jutalmat érdemeltek?... Legyetek tehát irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!) mutatott rá egy szörnyű totalitárius diktatúra borzalmaira. Példaként felhozta Tabódi István atya esetét, akit életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Kínzója minden nap félholtra verte, és minden ütés után megkérdezte: szeretsz-e még? A rab, míg el nem vesztette eszméletét, válaszolta: igen, szeretlek. Ez a kínzóember az úgynevezett rendszerváltozás után nyilatkozott a televízióban szakadt pulóverben, borostás arccal, s nem értette, mi rosszat is tett, hiszen csak kötelességét teljesítette. Az emlékbeszédében itt mutatott rá a történész a lényegre, hogy a diktatúra emberei nem tudtak mit kezdeni a szeretettel, nem értették, mi a lényege az evangéliumi parancsnak: szeressétek ellenségeiteket...

Befejezésül szeretném idézni a diktatúrától sokat szenvedett Czérna Józsefné Virág Bözsi néni szavait: „Miért érdemlőtök mi ezt a sorsot? De már nem haragszom senkire.” S itt teljesedik be az evangélium szava: „akik szenvedtek, meg tudtak bocsátani.”

Fejes Ferenc

Malenkij robot

„A malenkij robot (orosz, маленький = kicsi; работа = munka) a második világháború utáni szovjetunióbeli kényszermunka szokásos magyarországi elnevezése, melyre mintegy 600.000 (főleg német származású) magyar polgári lakost deportáltak. A „kis munka” valójában kemény fizikai munkát jelentett (romeltakarítás, építkezés, bányászat), melyre módszeresen válogattak össze férfiakat és nőket egyaránt, akik aztán akár öt évig is kényszermunkát végeztek valamelyik szovjet iparvidéken. A szovjet adatok szerint jelentős számban dolgoztak Magyarországról elhurcolt foglyok az ivanovi, szumi, leningrádi, sztavropoli és novgorodi területeken, továbbá Grúziában. Az elhurcoltakról az itthon maradtak csak elvétve jutottak információhoz, legalább egyharmaduk odaveszett. A hazatérők a kommunista magyar kormányoktól semmiféle segítséget sem kaptak és évtizedekig hallgatásra voltak kényszerítve. A téma a kommunizmus idején tabu volt, csak a kilencvenes évektől kapott nyilvánosságot, a részletek feltárása mind a mai napig tart. A malenkij robot a zsidónak minősített magyarok kiirtása és a második hadsereg Don-kanyari pusztulása mellett a második világháború három legnagyobb magyar tragédiájának egyike.

Sztálin már az 1943. március 23-án Edennel, a brit külügyminiszterrel folytatott megbeszélésén leszögezte: „Magyarországot meg kell büntetni.” Néhány hónappal később a brit diplomácia megkeresésére Molotov külügyi népbiztos 1943. június 7-i válaszában a következőket írta: „A szovjet kormány úgy véli, hogy azért a fegyveres segítségért, melyet Magyarország Németországnak nyújtott... a felelősséget nemcsak a magyar kormánynak kell viselnie, hanem kisebb vagy nagyobb mértékben a magyar népnek is.” Mindezeket túl a Magyarországról történő elhurcolásoknál még három további ok jutott kifejezésre. Ezek alapján a tömegesen elhurcolt polgári személyek alapvetően három csoportba sorolhatók: a hadifogolylétszám-kiegészítés, az etnikai tisztogatás, a németként való internálás.

A mozgósítás irányítását a Szovjetunió Belügyi Népbiztossága (Berija elvtárs) végezte... A németek begyűjtését és internálását 1944 decemberében és 1945 januárjában le kell bonyolítani és a munkaterületre való kiszállítást 1945. február 15-ig be kell fejezni.

A német nemzetiség ürügyén való elhurcolásoknál többször előfordult, hogy színmagyar településekről – például a

Felső-Tisza vidékéről, vagy Zemplén megyéből – azzal az indokkal hurcoltak el civil magyar lakosokat, hogy német nemzetiségűek. Ezek a településeken, mivel nem volt német származású lakosság, és a szovjet parancsnokoknak a kvótát, a parancsot, vagyis az előre meghatározott létszámú német nemzetiségű lakosságot produkálniuk kellett; összeiratták a község jegyzőjével a lakosságot és azokat, akiknek a vezeték neve „r” betűre végződött, mint például Molnár, Bognár, Kádár, Göndör, Pintér, azokat vitték el német nemzetiségűként, mondván, hogy Hitler neve is „r”-re végződik.

A katonaviselt személyeket is a legkülönbözőbb módon, a legkülönbözőbb megtevesztéssel szedték össze: Szombathelyen a főjegyző általi hirdetésben közölték, hogy a városban tartózkodó katonaviselt személyek jelentkezzenek karhatalmi szolgálatra az új, demokratikus hadseregbe. Másutt azt doboltatták ki, hogy aki kincstári ruházattal rendelkezik, azt le kell adnia. A felhívásnak eleget tevőket fegyveres őrök kísérték a legközelebbi hadifogoly-gyűjtőtáborba, mint hadifoglyokat.”

Az én apai nagyapámmal is ezt a „trükköt” alkalmazták Dorozsmán, mivel a 3 éves sorkatonai szolgálatát már teljesítette, tartalékosként kellett megjelennie, bevagonírozták Debrecenbe, onnan tovább Szarátovba. Több helyszínen is dolgozott bányában, útpítésen, mezőgazdaságban, villanyvezeték kiépítésénél szélsőséges időjárásban, mindig mindig kézi erővel. Deszka barakkokban zsúfolódtak több ezren, deszka ágyon, állandó éhezésben és megfelelő ruházat hiányában. A csalánlevest sokat emlegette (mást sem), hogy nekik legalább volt, de a rájuk vigyázó őröknek, katonanőnek, még az sem jutott. (Kislányként nem is értettem, hogy lehet azt a szúrós izét megenni.) Később a dohányosok kaptak

egy kis „fájdalomcsillapító” cigit, amit a túlélés érdekében azonnal fekete kenyérré cseréltek. A mezőgazdasági munkáknál lopni kényszerültek, 1 db krumplit, 1 db cukorrépát, 1 db céklát, azt ették nyersen, éhségükben. Mindannyian lefogytak, sokan megbetegedtek, meghaltak az embertelen körülmények között. Ásattak velük egy 3-4 m mély gödröt, latrinának, a tetejére pallót raktak, arra kellett rámenni a szükségüket végzőknek, akik között előfordult, hogy gyengeségükben leszédültek róla és bele is fulladtak. Levetet nagyon ritkán írhattak, de legalább tudták itthon, hogy még él. A mai fejlemmel igazi csoda életben maradása, hogy EMBER tudott maradni. Egyik levelében aggódva írja fiatal feleségének, hogy vegyen kecskét, a teje miatt, hogy legyen mit enni a gyerekeknek (édesapám 3 éves volt ekkor). Váratlan és hihetetlen volt a hazatérése, 3 és fél év után. 1948. június 29-én Debrecenben regisztrálják, fertőtlenítik, egyszerű ruhát kap, savanyú cukrot (Apunál is van mindig az autóban), minimális pénzt, és mehetett haza szeretett családjához, Átokházára (Ásotthalom). Világéletében szorgalmas, becsületes ember maradt, aki az átélt borzalmakat örökre a szíve mélyébe zárta. Józanul egy szót sem lehetett soha kihúzni belőle (rájuk is volt parancsolva), ha néha egy Tsz-zárszámadási vacsora után faggattuk, hallottuk Őt oroszul beszélni és sikerült picit történetfoszlányokat kicsikarni tőle.

„Sok ezer, Szovjetunióba internált magyar és német állampolgár vesztette életét Ukrajnában és a hatalmas szovjet birodalom többi hírhedt munkatáborában. Azután következett az elhallgatás, a félretájékoztatás, a tények pontatlan felidézése, tudatos elferdítése, egyesek politikai elfogultsága, elvakultsága, de a téma nem avult el, elfeledni nem lehet.”

Csillagné Gabi

Panamában jártunk

„Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.” (Lk 1, 38) Ezzel a bibliai ígérettel vágtunk neki 2019. január 17-én a panamai Ifjúsági Világtalálkozó előtalálkozójának, melyet a közép-amerikai Costa Ricán rendeztek meg. Őt felejtethetetlen napot tölthettünk itt az ottani lakosok nyújtotta szeretetben. 40 fős magyar csapatunk helyi családoknál kapott szállást, így testközelből ismerkedhetünk meg az ottani hétköznapi élettel, mely sok meglepetést tartogatott számunkra. Érkezésünkkor felejtethetetlen fogadtatásban volt részünk. A ránk váró családok tagjai ujjongva és tapsolva üdvözölték magyar delegációnkat. Az ott töltött idő minden percét kihasználtuk, így részt vehettünk több szentmisén, szentségimádáson, koncerten, kiránduláson és egy karibi hangulatú körmeneten is. Ezek az események több száz fiatallal együtt élhettük meg az összetartozást örömet. Nem számított, hogy ki milyen nemzetből származik, ott mindnyájan egyek voltunk: Isten gyermekei.

A családok hatalmas szeretettel és kitörő lelkesedéssel fogadtak minket, annak ellenére, hogy nehéz körülmények között élnek. Megosztották velünk házukat, ételüket, illetve minden nap, amikor visszaértünk a programokról, kijöttek elénk a buszhoz, hogy együtt mehessünk haza. Hatalmas élmény volt, amikor az egész tömeg teljes csöndben az Oltáriszentségre figyelve imádkozott.

Panamában igazán megtapasztalhattuk, hogy milyen is Krisztushoz tartozó fiatalnak lenni. Megtapasztalhattuk, hogy milyen több százezer fiatallal közösen imádkozni, megtapasztalhattuk az Egyházhoz tartozás örömet, de megtapasztalhattuk azt is, hogy néha bizony ki kell lépünk a komfortzónánkból a nagyobb jó érdekében, ugyanis amellet, hogy nagyon jó hangulatban telt a találkozó, nemegyszer kerültünk kényelmetlen helyzetbe. De bármi is történt velünk, minden helyzetből gyarapodhattunk, hiszen „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik...” (Róm 8, 28).

Engi Vera – Bauer Dávid

Mindörökké Gárdonyi

Egy iskola mementója

50 évvel ezelőtt, 1969 márciusában több szegedi általános iskolában – köztük a Gárdonyiban is – időkapuszulát helyeztek el az akkori, most 50-es, 60-as éveikben járó diákok és az ő tanáraik, hogy az 2019-ben legyen majd felnyitva. Erre a tervek szerint ez év őszén, ünnepélyes keretek között fog sor kerülni. Sajnos az iskola már hosszú évek óta nem működik, ennek ellenére egykori virágzó létezését nem felejtettük el, sőt jó szívvel emlékezünk, és bízunk, hiszünk abban, hogy lesz még gyerekszívaly a Gárdonyi utcában.

2018 elején sok-sok régi diák és falunk iskolájában tanító nevelő volt ott azon a találkozáson, melyet több kedves, lelkes lakópatrióta hívott életre. Aki részt vett rajta, együtt örülhetett a vidám egykori diáktársakkal az iskolalátogatáson, a kultúrházban folytatódó megemlékezésen, régi iskolai tárgyából nyílt kiállításán a bemutatott fényképek, csapatnaplók, bizonyítványok nézegetése közben, és felidézhetette gyerekkora boldog pillanatait. A szervezőknek köszönhető családias vendéglátás, sütítés alatt kötetlenül lehetett beszélgetni a régi barátokkal. Ez a rendezvény megmozgatta, összehozta a falu apraját-nagyját, és megbizonyította, hogy hiába telnek évek, sőt évtizedek, az iskola témája mindig napirenden marad. Ezért nagy-nagy öröm, hogy az időkapuszulát nemcsak egyszerűen felnyitni szeretnénk, hanem meg is ünnepelni! Ennek apropóján szeretném felidézni két egykori, Szentmihályon tanító, elhivatott nevelő szavait, akik 2006-ban kiadott könyvünk kapcsán meséltek nekünk az iskolában töltött éveikről. Egyikük – Gyenge Balázné – már az időkapuszula elhelyezésekor is az iskolában tanított, de sajnos már nem él, Gaizer tanárnő viszont igen, bár ő később kezdett a Gárdonyiban.

Gyenge Balázné 1961-ben került Szentmihályra, és 1979-től 89-ig volt az iskola igazgatója. „Amikor én odakerültem a faluba, az igazgató Szalma János volt, az iskolában lakott feleségével Irmuskával, és két fiával, Jánossal és Gyurival. Nagy fegyelmet tartott mind a gyerekek, mind a pedagógusok között... A faluban nagyon becsületesek voltak az emberek. Amikor jöttek a munkás napok, a retkeszedés, paprikaültetés, huzamosabb ideig nem tartották otthon a gyerekeket, csak egy-két napra kérték el őket segíteni a gazdaságban, de volt idő – Szalma igazgató mesélte – hogy eleinte egy-két hétre is be kellett zárni az iskolát paprikaültetéskor, hiszen az jelentette a család megélhetését. A gyerekek ezt jó néven vették. A szentmihályi emberek nagy tiszteletben tartották az iskolát, elfogadták a pedagógusok kérését. A tantestület és a szülők közötti kapcsolat kimondottan jó volt.”* Az egykori igazgatói lakrészt az iskola a 70-es évek végén tantermekké alakította, ott kapott helyet a régi tornaterem, illetve a lépcsőkön megközelíthető magyar terem és igazgatói iroda. Gyenge Balázné a 80-as években ment nyugdíjba, hosszú életkort megélt.

Dr. Gaizer Györgyné 1972-ben, az időkapuszula elhelyezése után néhány évvel orosz-ének szakos tanárként kezdett Szentmihályon tanítani. „Apukám fényképész volt, és Jánosszálláson volt szülője. Belvárosi gyerek voltam, és amikor Ibivel (Katona Józsefné Klonkai Ibolya, évtizedeken keresztül az iskola föld-

rajz-rajz szakos tanára) összetalálkoztunk, akkor kezdtem megismerni a falusi életet. Ibi nagyon gyerekközpontú volt, de ott az iskolában nem tudott beilleszkedni a közösségi életbe. Szülei kötélgyártó iparosok voltak, földek is álltak a tulajdonukban. Embereket foglalkoztattak, és ezt akkoriban kizsákmányolásnak tekintették. A származásunk hasonló volt. A ki nem mondott szóból baj nem lesz – vallottuk Ibivel. A tanári karban éreztük, hogy nem fogadnak be igazán bennünket. Ibi azt mondta, hogy nem kell félni, itt a faluban őszinte, becsületes emberek élnek, akik meg tudták őrizni a hitüket. Az ember sok mindennel igyekezett azonosulni, mert a fizetésemelés maradt el, ha nem. Ibi rossz közösségi embernek titulálták, mert nem vett részt bizonyos „közösségi” dolgokban. Egész élete arra ment rá, hogy vezekelt a származása miatt. Én is akkor voltam csak nyugodt, ha az osztályterem ajtaját becsuktam belülről, és a gyerekekkel magunk között maradtunk... Ballagási ebédekre meghívtak néha, például a Jeszenszkiék, Kispéterék. Csodálatos, szívélyes volt a fogadtatás, nagyon jó volt látni az összetartó családokat, nagymamákat. Mihályteleken matriarchális társadalom van, az anyák tartják össze a családot, és a nagymamák... Első osztályom Csillag Józsiék osztálya volt. Csillag Józsi azt mondta egyszer egy osztálytalálkozón: „Tanárnő, köszönöm a szigorúságát, mert e nélkül nem lett volna ilyen ember belőlem! Ne mondja el a feleségemnek, milyen rossz gyerek voltam!” Lovászi Imre is az első tanítványaim között volt. Ő istenien énekelt, csintalan volt, de szeretett és tudott is énekelni. Sok tanítvány eszembe jut. Varga Klári szokta nekem hozni a jó, mihályteleki paprikát. Pál Margitka járt hozzám orosz órákra, vizsgára készítettem föl. Őt nagyon szerettem. Ibi '87-ben a koránál fogva nyugdíjazták, azért jött el az iskolából, de leginkább a személyes ellentétek, meg nem értések miatt. Más volt a stílusa mint a többi tanárnak, persze volt a tanári karban fölbujtó is – ellene. Amikor elment, akkor azt mondtam, egy percig nem maradok tovább, ha ő eljön. Negyvenkét éves voltam ekkor, ő tizennégy évvel idősebb.”* Gaizer tanárnő alig változott. Még most is olyan szép, mint régen. A múlt évben egyszer ugyanolyan gyönyörűen, csinosan láthattuk tündökölni a közösségi oldalakon megosztott fényképeken, mint egykor az orosz órákon, csak ezúttal csillogó, hozzá méltóan elegáns menyasszonyi ruhában a Dómban, amikor is másodszorra férjhez ment.

Az egykori tanárok üzentek nekünk, amint szavaikat olvashattuk, és lehet, hogy nosztalgiát is ébresztettek. Talán meg is lepődtünk egy kicsit, mert valószínűleg nem tudtunk mindent, és mindenki újra – vagy aki nem ide járt, most először – gárdonyisnak érezhette magát. De vajon mit üzentek a 69-es diákok nekünk? Talán most még kíváncsibban várjuk, mit rejt a téglák közé zárt doboz, mire figyelmeztet ez a mementó, mint fontos dologra emlékeztető jel?

Molnárné Szekeres Judit

* Forrás: KOVÁCS Lászlóné – FEJES Ferenc – MOLNÁRNÉ SZEKERES Judit: *Szentmihályi életutak* (2006)

A plébánia honlapjáról

2010. január 14-én jegyeztetem be a szentmihaly.net domain nevet azzal a céllal, hogy Szentmihály közösségeinek, vállalkozóinak vagy akár magánszemélyeknek is megjelenési felületet adhassak. Ingyen. Szerettem volna, ha megjelenésünkkel a világ elé tárhatuk és megmutathattuk volna értékeinket. A 2011-ben indult a Paprikakoszorú pályázata és az általam készített honlap, a paprikakoszoru.szentmihaly.net, melynek kezelése, a programok megvalósítása már közösségi munka volt.

Ezzel párhuzamosan a plébánia számára is indítottunk egy honlapot, plebania.szentmihaly.net elérhetőséggel. Ezt a honlapot Bauer Iván és Bauer Annamária kezelte, töltötte fel tartalommal. Köszönet illeti őket önkéntes munkájukért. Az évek során azonban más, fontosabb dolgaik lettek, de az én munkavégzésemben is beállt néhány apróbb változás. Így lehetővé vált, hogy a munkám, a webfejlesztői tevékenységem kiterjedjen a plébánia honlapjának kezelésére, megújítására is. A korábbi tartalmak megtartásával, újak hozzáadásával próbálom meg az eredeti szándéknak megfelelően élővé tenni a honlapot. A feltelepített statisztikai program jól jelzi: egyre többen próbálnak informálódni, egyre többen keresik plébániánkat innen, egyre nő azok

száma, akik itt találnak választ kérdéseikre. Az elmúlt két hónapban 3 601 látogató 5 609 oldalt nézett meg a honlapon. Leggyakrabban az elérhetőségeket, a szállást, és plébánosunkat keresték és találták meg. Több és relevánsabb tartalom feltöltésével lehetne növelni a látogatottságot, de ez sem rossz teljesítmény, ha belegondolunk, hogy a közösségünket, a plébáninánkat keresték, ránk voltak kíváncsiak.

A Google 445 látogatót irányított a honlapunkra.

A tartalmak feltöltéséhez természetesen szívesen veszünk minden segítő, jobbító szándékú észrevételt. Örülünk minden ötletnek, kezdeményezésnek, ami közösségünk hasznára válhat. Lehetőség van bárki írásának, képeinek vagy videóinak közzé tételére is. Ehhez nem kell mást tenni, csak felvenni velem a kapcsolatot. (Nem valami önző szándék vezet, hogy rajtam keresztül történjen a tartalmak feltöltése, hanem a megszigorított európai és hazai adatvédelmi jogszabályok.) A honlapon feltüntetett elérhetőségek bármelyikén lehet érdeklődni, mindegyik aktív, élő kapcsolat az egyes plébániai tevékenységek felelőseihez.

Rácz János

Tel.: +36 70 366-49-77

Katekumenátus

Az idei évben templomunkban az általános szokásnak megfelelően, húsvét vigíliájának szent éjszakáján ünnepeljük két felnőtt beavatását, vagyis a beavató szentségekhez járulását. Plébániánk újkori történetében, egyszer volt ilyen esemény és más plébániákon sem gyakori. Katekumenjeink két év felkészülés után igen szívszorító

és őszinte tanúságtételük után immáron felkészülten, nagy izgalommal várják, hogy a szentségekhez járulhassanak. Imádkozzunk értük, hogy maradjanak az úton, melyen ugyan nem most kezdtek járni, de talán most kezdik érezni annak minden szépségét és nehézségét.

Gilicze Attila

Lourdes-i kilenced

Franciaország déli részén, a pireneusi hegylánc lábánál fekszik Lourdes városka. Nem jelentős hely. Mégis vágyakozással tekint feléje az egész katolikus világ. Itt jelent meg 1858. február 11-én a massabielle-i barlangban, egy szegény pásztorleánynak, Soubrious Bernadette-nek a boldogságos Szűz Mária.

Ezen a napon a déli Úrangyalát zengték éppen a harangok. A 14 éves, beteges Soubirous Bernadette húgával és barátnőjével rőzséért ment az erdőbe. A Massabielle-i sziklabarlangnál megjelent neki a Boldogságos Szűz Mária.

Az eseményről Bernadette így számolt be :

„Társaim után, akik gyorsan átmentek a sekély Gave folyón, én is át akartam kelni...A folyó partján éppen az egyik harisnyámat húztam le, amikor hirtelen zúgást hallottam...s amikor tekintetem a sziklabarlangra esett, ott egy hölgyet láttam ragyogó fehérségben. Megilletődötten néztem. Megdörzsöltem a szemem, hátha képzelődöm... Elővettem az olvasómat, hogy imádkozzam, de csak akkor tudtam keresztet vetni, amikor a jelenség karján függő rózsafüzérének aranyos keresztjével keresztet vetett. Ekkorra félelmem is elmúlt. Letérdeltem s ahogy a hölgy imádkozott, úgy imádkoztam én is. Amikor imájának vége volt, intett, menjek feléje, de nem mertem. Ekkor eltűnt.”

Bernadette azt hitte, hogy a másik két kislány is látta a jelenséget. De azok ámulva fogadták szavait. Nem tudta eltitkolni a dolgot. Este édesanyja korholó szavaival feküdt ágyba, és átsírta az egész éjszakát.

A leánynak megjelent Szűz Mária innen halmozta el a világot igazi kegyelmi áradattal, ahol a testi betegségek gyógyítására forrást is fakasztott. Azóta gyönyörűséges, hármastemplom épült a barlang sziklája fölé, legújabbban hatalmas földalatti bazilika készült el a Szűz Anya tiszteletére.

Bernadette 1879. április 16-án halt meg Nevers-ben. Utolsó szavai ezek voltak: „Szezséges Szűz Mária, Isten Anyja, imádkozz értem, szegény bűnösért!” A teste nem látott romlást, ma is épen őrzik. 1925-ben boldoggá, 1933-ban szentté avatták.

Amikor e cikket kezdtem el írni, akkor döbbsentem rá, hogy 15 évvel ezelőtt, (pont a kilenced imádkozásának első napján) én is részt vehettem abban a katonai delegációban, melyben Magyarországot képviseltük a 46. Nemzetközi Katonai Zarándoklaton 30 másik nemzettel közösen, több mint tízezen. Évente százazrek zarándokolnak el Lourdesba testi-lelki gyógyulást keresve, de nem juthat el mindenki. Sokaknak nincs módjában a lourdes-i forrásnál csillapítani szomjúságukat, csak lélekben zarándokolhatnak oda, és elmélkedhetnek Isten nagyságáról. A Szeplőtelen Szűz jelenéseinek színhelyére lélekben mégis, akár minden évben elzarándokolhatnak mind azok, akik részt vesznek a Lourdes-i kilenced imádkozásában.

A Szentmihályi Rózsafüzér társulat tagjaihoz csatlakozva Bókáné Irénke vezetésével, irányításával február 03-án kezdtek a kilencedet imádkozni. Kilenc napon keresztül

felidéztek azokat az eseményeket, amelyek 161 éve történtek Lourdes falucskájában, a beteges Bernadette kislány életében. Szűz Mária segítségét kérve imádkoztunk a betegekért, a betegeket ápoló orvosokért, nővérekért, mentősökért, kórházi dolgozókért, azokért a családtagokért, akik otthonukban ápolják idős és beteg szüleiket, rokonaikat, az idősekért, a gyermekekért, az üldözött keresztényekért, a háború, éhínség, természeti katasztrófák elől menekülőkért,

A kilenced befejeztével, a lourdes-i Boldogasszony ünnepén, Tamás atya a kilencedet végzőkért mutatta be a szentmisét, amikor mi is felajánlottuk magunkat Szűz Mária Szeplőtelen Szívének, ami megerősít bennünket a mindennapi küzdelmeinkben.

Bendéné Icu

Virágvasárnapi barkaszentelés

A közelgő eseményeink

Május első vasárnapján, anyák napján idén is kisebbek és nagyobbak egyaránt készülnek egy kis műsorral a templomban. Várunk szeretettel minden anyukát és nagymamát!

Kisebbségi létszámban, mint tavaly, de szorgalmasan készülünk az elsőáldozásra, melyet május utolsó vasárnapján tartunk templomunkban. Azt követő vasárnap pedig fiataljaink bérmelegesnek.

Idén is lesz napközis tábor 7-12 éves gyermekek részére, melyet a tavalyi évhez hasonlóan június utolsó hetében 24-28. között tartjuk! A pályázati forrásoknak köszönhetően az árát ebben az évben is kifejezetten kedvező szinten tudjuk tartani.

Szeretettel várunk minden Szentmihályi és azon kívüli jelentkezőt!

Gilice Attila

Énekkari hírek

A Plébánia gitáros énekkara az elmúlt években összetartó közösségé, igazi családdá kovácsolódott. Habár többször felmerült bennünk az, hogy talán nincs igény a szolgáltatunkra, mert nem énekelünk tökéletesen, nem vagyunk képesek megújulni, vagy éppen nehéz a mindennapok forgatagában időt szánni a próbákra, mégis itt vagyunk és töretlenül működünk. Sőt az elmúlt 2 évben több új taggal is bővült a létszámunk, amelynek köszönhetően énekeinket már nemcsak gitárral, de fuvolás és szintetizátoros kísérettel is tovább tudjuk színesíteni.

Próbáinkat továbbra is szerdánként 19.00 órától tartjuk a Plébánia nagy termében. Mindig nagy örömmel és szeretettel fogadjuk azokat, akik szeretnének hozzánk csatlakozni. Amellett, hogy nagyjából énekléssel telnek a próbák, megünnepeljük egymás kerek születésnapjait, de megosztjuk egymással örömeinket, vagy éppen fájdalmainkat is, úgy, ahogyan az egy családban lenni szokott.

Sokáig pénzügyi támogatás nélkül működünk, az esetleges költségeket öneróból térítettük meg, viszont az elmúlt években ez megváltozott. Szolgáltatásainkért ugyanis kántori díjat kapunk, de volt olyan esküvő, vagy fellépés, amely során plusz anyagi támogatásban is részesültünk. Az igazi fordulatot az elmúlt év hozta meg számunkra, amikor is egy pályázati forrás jóvoltából, a Plébánia Vezetőségének kö-

szönhetően, énekkarunk 230.000 Ft-os anyagi támogatásban részesült. Az évek során gyűjtögetett pénzből és ebből az összegből végre sikerült közelebb kerülni kitűzött céljainkhoz, álmainkhoz, ugyanis be kellett, hogy lássuk, kitűzött célok és álmok nélkül nincs jövője az énekkarunknak.

Szeretnénk továbbra is fennmaradni, működni, de ehhez immáron elengedhetetlen az énekkar technikai felszereltségének fejlesztése, amelyet korábban öneróból nem tudtunk volna megvalósítani. A közeljövőben szeretnénk új hangszereket vásárolni, a már meglévőket pedig rendbe hozatni, de terveink között szerepel egy újvidéki fellépéssel egybekötött egy-két napos énekkari kirándulás megszervezése is.

Hosszú távú céljaink között szerepel egy olyan technikai rendszer kiépítése, amely egyrészt templomunk jelenlegi, elavult hangosítási rendszerét fejleszteni, és ehhez kapcsolódóan szeretnénk egy saját hangosító berendezést is vásárolni, hogy ne kölcsönkért rendszerekkel tudjuk megoldani a fellépéseink soráni kihangosítást. Ezek a szettek akár milliókba kerülhetnek, de bízunk abban, hogy egy újabb pályázat lehetőséget adhatna arra, hogy egy szerényebb, de működőképes komplett hangosító berendezést meg tudjunk vásárolni. Nagy álmom ez, de bízunk az Isteni gondviselésben, amely eddig is kísért bennünket az évek során.

Kónya Tünde

Egyházmegyei programok

2020. szeptember 13-20. között Budapesten megrendezésre kerülő 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) előkészületei kapcsán egyházmegyénkben a már évek óta hagyományosan megrendezett és megszervezett programok tárháza (pl.: körzeti ifjúsági találkozók, egyházmegyei nyári tábor) tovább bővült.

A **Face2Face** eukarisztikus imaestek általában két-havonta kerülnek megrendezésre. Az imaesteknek minden alkalommal van meghívott előadója, illetve tanúságtevője, továbbá zenés dicsőítés színesíti a programot. Várhatóan pünkösdi környékén lesz a következő imaest.

A **Szentségimádás Iskolája mindnekiNEK** programsorozaton belül 12 alkalommal 12 meghívott előadótól 12 témáról hallhatnak előadást a résztvevők. A program legközelebb május 10-én és június 5-én kerül megrendezésre a Dómban. Az előadások és szentségimádás 18.45-től kezdődnek, de azt megelőzően 18.00 órától szentmisén is részt lehet venni.

A tavalyi évben került először megszervezésre elsőként, ám hagyományteremtő céllal egy **Egyházmegyei Zarándoklat és találkozó**, melynek helyszíne Óföldségek volt. Idén ennek a szintén egész naposra tervezett programnak az időpontja 2019. május 25., a tavalyihoz hasonlóan óföldséki céllal. A zarándoklat mottója: „*keljünk útra, hogy életet merítsünk*”, amely mottó jól szemlélteti, hogy a keresztyén

ember számára mindig is fontos volt a cél, az út, a valahová való megérkezés és az útközbeni Istenkapcsolat. A zarándoklat színes programjai között nemcsak zenei, irodalmi és néptánc előadások szerepelnek, hanem szentségimádáson, ünnepi szentmisén is részt vehetnek a zarándokok, de például gyónási lehetőséget is biztosítanak számukra.

A **XVI. Egyházmegyei Nyári Táborra** idén június 24-30. között kerül sor Domaszék-Zöldfáson. A nyári tábor témája: Férfinek és Nőnek... A tábort hagyományosan a 13-18 éves korosztály számára szervezik, méghozzá ingyenesen.

A programokról készült plakátokat a szervezők eljuttatják az egyházmegye plébániáira, és a programlehetőségekről a plébánosok is kapnak tájékoztatást. Emellett az érdeklődők bővebb információt, részletes leírást, vagy éppen a már megszervezésre került programokról készült fényképeket, videókat az alábbi internetes oldalakon tekinthetik meg: <http://corunum2020.hu/>; <http://www.ipcszeged.hu>. Már a facebookon is elérhető minden információ, ha az alábbira keresünk rá: Cor Unum2020, vagy Ifjúságpasztorációs Iroda, de az alábbi elérhetőségek valamelyikén is lehet érdeklődni: +36 62/420-932 129. mellék: ipc.szeged@gmail.com; szegedcsanad2020@gmail.com.

Kónya Tünde

A Palánta Bölcsődék mindennapjai 2019-ben

Egyházmegyénkben egyedülálló módon képvisel értéket a Palánta Családi Napközi, utóbb Bölcsőde, amely éppen tíz éve áll a plébánia és a helybéli családok szolgálatában, méghozzá önálló plébániai fenntartásban; hogy mekkora kegyelem ez, csak azok tudják igazán, akik benne élnek és dolgoznak. Kegyelem, mert a kisgyermekéről azt mondta Jézus, hogy engedjük őket Hozzá, hiszen 'ilyeneké' az Isten Országá. Mi érzékeljük ezt ma is, főleg amióta bölcsődének neveznek bennünket és három év alatti kisgyermekkel foglalkozunk. De különösen azért is kegyelem, mert a családok erős támaszt találhatnak itt, szakmailag biztosított, optimális munkakörnyezetben, jó pedagógiai programmal és számos élménnyel a gyerekek számára. Bár az intézmény fenntartása sosem volt egyszerű, a családok biztatása és töretlen bizalma mindig új erőt és alapot adott a folytatáshoz.

A Szent Mihály Közösségi Házban az elmúlt években szépen megújult, egész szárnyat kapott a bölcsőde. A régi garázs-ból csodaszép csoportszoba és fürdőszoba lett; 7 kisgyermek napi játszóhelye és élettere. A másik két ,régebbi csoportszoba, ahová 5-5- kisgyermek jár, szintén korszerűbb berendezést kapott: a világítótestek, az ajtók és a szépen felcsiszolt padló, a színes szőnyegek igazán derűs és otthonos téré várszólják.

De mégsem ez a legfontosabb, hanem a szeretet és törődés, amivel itt találkozhatnak a gyerekek. Az, hogy már tudják igazán csöpp korukban is: délben, amikor szól a harang és érkezik az ebéd, akkor imádkozni jó és meg is teszik a gondozónőkkel együtt abban az épületben, amely az egyházközösség háza, közvetlenül a templom mellett, amely pedig Isten otthona.

A Palánta a plébánia saját kis vállalkozása, bevételeiből támogatja a közösségi ház rezsijét és a kulturális-pedagógiai

programok egy részét. Hálások lehetünk Istennek ezért a tíz évért, hiszen az életteli ház az Ő ajándéka.

Úgy gondoljuk, hogy akik a közösségi házat építették, álmukban sem gondolták volna, hogy egyszer ilyen sokan lesznek benne s a mindennapokat a gyerekek zsvajva teszi harsány-nyá.

A tíz év alatt a Szent Mihály Közösségi Házban otthonra találó mintegy 200 gyermek és 30 dolgozó csupán a bölcsőde hálózat egy részéről mesél. Az újszegedi Teréz Bölcsődével és klárafalvai Angyalkák bölcsődéjével együtt, ebben az esztendőben 49 kisgyermek talál otthonra napközben és 14 dolgozónak tudunk ezzel munkát biztosítani.

Dolgozóinkra igazán büszkék lehetünk, mert az ellátás színvonalának köszönhetően a bölcsődéink 100%-os kihasználtsággal működnek ebben az esztendőben is.

Isten Áldása legyen munkájukon. S akiknek köszönettel tartozunk: Szendrényi Marietta, a hálózat vezetője.

A szentmihályi munkatársak: Csanádiné Dancsó Beatrix, Gárdián Boglárka, Batancsné Hajdú Viktória, Pappné Betyár Dóra Zsófia, Ótott Lajosné;

Az újszegedi munkatársak: Körmöcziné Pásztor Adrienn, Kisné Tóth Mária Magdolna, Resetericsné Sarkadi Krisztina, Gyekiczki Emese, Kovács Tünde, Máthé Ildikó, Pásztor Ferencné;

A klárafalvi bölcsődénk vezetője Frank Dezsóné.

Hisszük, hogy a befektetett munka értelmét az idő igazolta és teszi ezt ezután is. Szolgálatunkkal pedig nemcsak az egyház közösségének nyújtottunk értéket, hanem Szeged-Szentmihály településrészének is.

Liszkai Tamás, Szendrényi Marietta

Hogy is kezdődött?

Tisztelt Olvasóim, bizonytal egyetértene az azzal az igazsággal, hogy az emberi életünkben sok minden nem előre tervezett módon indul. Így volt ez a Palántával is. 2007 szeptemberétől szólt a plébánosi kinevezésem Szentmihályra. Emlékszem, ahogy az iskolabezárás döbbenetében a következő évben arra a felismerésre jutottam, hogy a szegedi iskolákba ingázó gyerekeket nem szabad engedni, hogy a tanítás utáni értékes óráikat szegedi lődörgéssel töltsék. Hívjuk meg őket a plébániára, ahol magam és munkatársaim segítségével elkészíthetik a házi feladatukat és védett környezetben játszhatnak, míg szüleik hazaérnek a munkából, és ők is haza térhetnek. Spontán módon, így indult az iskolások kötetlen foglalkozása a plébánia épületében.

A házszenelések alkalmával szóba került, hogy helyhiány miatt nem minden gyereknek jut férőhely az óvodában. Sőt, több szülő arról panaszkodott, hogy a magas csoportlétszám miatt többször kaptak el betegséget és kijött rajtuk az asztma, ez pedig lehetetlené teszi, hogy kenyérkereső foglalkozásukat folytassák. Elgondolkodtam, mit tehetek értük. Hamarosan bevillant a megoldás: a plébánia épületében alakítsunk megfelelő körülményeket, ahol óvodás korúakat fogadhatunk. Ráadásul – ismerettségeim felhasználásával – sikerült Parajdról 2 teherautónyi, mintegy 2,5 tonna sótéglát hozatni, amiből ún. „száraz sósobát” alakítottunk ki, hogy a légúti betegségekkel küszködők ott gyógyulást nyerjenek. Emlékszem, ahogy annak megnyitásakor Szili Barnabás doktor

úr milyen elismerő szavakat mondott a sószoba életta-
ni hatásairól, és buzdította a szentmihályiakat annak
igénybe vételére (megjegyzem, ez ma is lehetséges).

Megkerülhetetlen volt azonban, hogy a spontán
kezdeményezés hivatalos formát öltjön, vagyis intéz-
ményesüljön. Jártam hát a hivatalokat az Családi Nap-
közi engedélyeztetése céljából. 2009 vízkereszt napján
került pecsét az első két csoport engedélyére, majd
őstől a harmadik is elindulhatott. Őszinte öröm volt
látnom, hogy kisebb és nagyobb gyerekek népesítették
be a templomkertet és az épületet, szüleiknek pedig
megnyugtató volt jó helyen tudni „szemük fényét”. Én
ugyan már a Tisztántúlon szolgálok – ha nem is mesz-
sze, csak Újszegeden –, de olykor összefutok egy-egy fi-
atallal, akik annak idején kisiskolásként a szentmihályi
plébánián írták a leckét, pingpongoztak a templom
kerengőjében vagy fociztak a hátsó kertben kialakított
sportpályán. Isten áldása volt e spontán kezdeménye-
zésen és mindannyiunkon, akik a jóban összefogtunk.
„Vivat sequentes!” vagyis Éljenek, akik folytatják!

Thorday Attila, egykori szentmihályi plébános

Gyereksarok

Húsvéti rejtvény

Aki a Búzaszöm húsvéti rejtvényét meg szeretné fejteni, annak most egy igazi kódfejtő bőrébe kell bújni. Egy betűkből és számokból álló táblázatot láthattok, amelyben minden felsorolt betűt egy bizonyos szám jelöl, például az 1-es szám jelöli az „A” betűt.

A kódokkal teli táblázat alatt található egy csupa számokból álló „mondat”, ezt kell megfejteni úgy, hogy a meg-
felelő számok alá a megfelelő betű kerüljön, így kapjátok meg a Márk evangéliumából idézett és igen ismert bibliai
mondatot, amely a megfejtés lesz. Segítségképpen annyit elárulunk, hogy ez a nevezetes mondat annak a Századosnak
a szájából hangzott el, aki tanúja volt Jézus Krisztus kereszthalálának.

Betűk – számokkal kódolva (nem szerepel minden betű a megfejtésben):

A	B	C	D	E	É	F	G	I	K	L	M	N	O	Ó	R	S	T	V	Z
1	19	2	18	10	17	3	9	11	12	4	8	16	13	5	7	15	20	14	6

Megfejtendő bibliai idézet:

10	6		1	6		10	8	19	10	7		14	1	4	5	19	1	16	
11	15	20	10	16			3	11	1			14	13	4	20				

A megfejtéseket **2019. június 2-a**, vasárnap délig várjuk a templom kisasztalkáján elhelyezett gyűjtődobozkába,
vagy az alábbi e-mail címre: konya.tunde88@gmail.com. Természetesen a papírról, vagy e-mailből ne maradjon le a
neved, a korod és persze a címed, hiszen ez utóbbi hiányában az ajándék házhoz szállítása nehézkes lesz! A helyes
megfejtők között ezúttal egy doboz *Nutella* kerül kisorsolásra!

Összeállította: Kónya Tünde

Együtt csináltuk

Nagybőjtöt megelőző időszak legjelentősebb és legvidámabb eseménye idén is a farsangi jelmezbál volt. Az általános iskola minden korosztálya képviseltette magát. Egész délelőtt állt a bál, és a 100 darab farsangi fánkból sem kellett hazavinni. Ittunk-ettünk, játszottunk. Köszönet a segítő szülőknek, akik derekasan kivették részüket a konyhai munkából.

Hasonló jókedvvel és lelkesedéssel vetettük bele magunkat az egykori plébánosi ház, majd gondnoklakás felújításába, valamint környezetének rendbetételébe! Nem kevesebb, mint 28 szorgos kéz dolgozott szinte egész nap. Amíg az egyik csoport benn a házban festett, takarított, addig a többiek kinn az udvaron ástak, kapáltak, metszettek, lomtala-

nítottak. Délben a mindenki által kedvelt kemencében sült friss kenyérlángos várta az éhes csapatot.

Némi utómunkálatokat követően elkészült az egykori Papp ház mely terveink szerint elsősorban hitoktatási és közösségi célokat szolgál majd. A házban kialakítottunk egy alkotó- és egy társalgó szobát. A teljesen felszerelt konyha pedig a családi napok és egyéb közösségi

rendezvények alkalmával is használható lesz.

Köszönjük a Haraszi családnak a szép ülőgarnitúrát, a Hernádi családnak az étkező asztalt és székeket, a Bodó családnak a könyves szekrényeket. Valamint köszönjük Tündi néninek a függönyök megvarrását, Barbócz Ferinek a hulladék elszállítását, a szülők segítő közreműködését a festésben, és mindenkinek akik hozzájárultak, hogy az egykori paplak immáron közösségi célokat szolgálhasson! Külön köszönet Muskó Ferencnek, aki szakszerűen kijavította a burkolati hibákat!

A példaértékű összefogásnak köszönhetően a húsvéti kézműves foglalkozást már a szépen felújított házban tartottuk.

Gilicze Attila

Az esküvő egy nap, de a házasság egy életre szól

A fenti mottóval hirdette meg a Házasság Hétvége mozgalom közössége a Jegyes Hétvége programot. Az április 5–7-ig Plébániánkon megrendezett programra 13 fiatal pár jelentkezett az ország különböző településeiről.

A péntek délutántól vasárnap délutánig tartó, bentlakásos, intenzív hétvégén a Szendrényi és az Oszwald házaspárok, valamint Thorday Attila újszegedi plébános tanúságtevő bevezetői segítették a részt vevő fiatalokat kapcsolatuk megalapozásában és megerősítésében.

A program olyan témákat érintett, mint az önismeret, a nyílt párbeszéd, a férfi és női szerepek a házasságban, a gyermekáldás, a kommunikáció a családban, a kiengesztelődés, a házasság szentségi mivolta, a házasság mint a szeretet jele az Egyház és a világ számára.

Ez immár a 48. olyan Jegyes Hétvége volt, amit az elmúlt másfél évtizedben a Házasság Hétvége katolikus lelkesítő mozgalom szervezett hazánkban. A rendezők a résztvevőktől kaptak már olyan visszajelzést, hogy a hallott témákról ugyan már ők is beszélgettek korábban, de nem olyan mélységben, mint amit a hétvége biztosított számukra.

Kiknek javasolt a Jegyes Hétvége? Olyan házasságkötési szándékkal együttjáró párok jelentkezését várják, akik készek dolgozni kapcsolatukon, és akik elfogadják, hogy ez a lelki gyakorlat a Katolikus Egyház tanítása szellemében zajlik.

Miben lesz részük a résztvevőknek? Tartalmas bevezetőkből és nagyon sok, kettesben töltött időben – egymással beszélgetve. A következő hétvégékre a www.jegyeshetvege.hu oldalon lehet jelentkezni.

Mozdulj!

Bár az idei tél sem volt igazán kemény, a jó idő beköszöntével végleg megszűnt minden akadály, hogy megmozgassuk magunkat. Sokak újévi elhatározása él még, miszerint 'le kellene dobni néhány kilót', 'többet kellene tenni az egészségemért', 'kevesebb stressz legyen az életemben'... Van egy jó hírem! Mégpedig az, hogy a fentiekre régóta megszületett a kézenfekvő megoldás, meg kell mozdulni. Látszólag egyszerűen hangzik, de a mindennapok közé beilleszteni a rendszeres mozgást sokszor nem egyszerű. Munka, otthoni feladatok, gyerekek, unokák, kert, főzés, takarítás minden körülmény között leköt egy egész családot, még a feladatok egyes elosztása mellett is.

A patikában sok-sok bogyót lehet kapni mindenféle problémára, a neten egymás után kínálják magukat a legsikeresebb fogyási, vagy stresszkezelő praktikák, de egyik pirla, egyik módszer sem működik hatékonyan mozgás, sőt rendszeres mozgás nélkül. Egyre több nénit látok sétálgatni a faluban, beszélgetve, egyre több gyerekcsapatot látok bandában biciklizni a Tisza-parton. Hasonlóan jó megtapasztalni, hogy már nem teljesen idegen a faluban a kocogók látványa sem, a 'Művház' is szervez manapság túrázási lehetőséget és több egyesületi sportot is ki lehet próbálni úgy, hogy még Szegedre sem kell beutazni.

Rendszeres mozgás, ez kulcsa lehet rengeteg problémának. Ha van kutya a háznál, vigyük (pórázon) bátran magunkkal, hiszen nekik is kell a mozgás. Barátainkkal, szomszédainkkal séta közben elbeszélgetve még az idő is gyorsabban, hasznosabban telik. Már az is sokat tesz, ha két megállóval hamarabb szállunk le a buszról, és sétával

tesszük meg a hátralevő utat. A családdal nagy élmény kibiciklizni a Tiszához, hiszen karnyújtásnyira csodás természet kínálja magát. Nagyon motiváló lehet, ha a napi aktivitásunkat vissza tudjuk követni. Erre rengeteg mobilos applikáció vagy okos eszköz áll rendelkezésre. Követni lehet a lépéseink számát, pulzusunk változását és a mozgással járó leadott kalóriát is. A háziasszonyok és segítők számára mondom, hogy számos kalóriát el lehet égetni a házimunkával is. Erre a tevékenységre is lehet úgy tekinteni, mint egy kiadós edzésre. Vagy éppen tévézni is lehet szobabicikliről vagy más sportgépről.

Tapasztalatom szerint érdemes kitűznünk egy célt, amikor belevágunk egy-egy (sport)tevékenységbe. Számomra hatalmas élmény volt két kilométert folyamatosan lekocogni, de egy amatőr, akár jótékonyági tömegrendezvény is nagy lökést ad, hiszen itt közvetlenül meg lehet tapasztalni, hogy egy igazán jó ügyért mozgunk, tehát magunkkal is jót teszünk. Manapság divatos a futás közbeni szemétszedés (plogging). Szegedi egészségügyi szervezetek, mint az Újszülött Életmentők, vagy a Gyermeksebészet is rendszeresen szervez különböző sportos megmozdulásokat, amikhez érdemes csatlakozni. Előző években a szentmihályi polgárőrök is hangulatos falufutást rendeztek. Lelkesen biztatok mindenkit, hogy bátran próbálja ki a fentiek valamelyikét. Kis kitartással, rendszeres sportolással megvalósítható az egészségesebb és kiegyensúlyozottabb élet.

Kovács-Krassói Norbert

Szent László focitorna

Idén harmadszor rendezte meg az Egyházmegyei Családközpont A Szent László focitornát, amelyen plébániához, vagy más egyházi közösséghez kapcsolódó csapatok küzdöttek meg egymással. Az idej tornára a Karolina iskola tornatemében került sor öt csapat részvételével. Most már régi ismerősökként üdvözlöttük egymást. Jó volt újra látni a békéscsabai, makói és mórhalmi – merem mondani – barátaimat, hisz években nem igazán találkozunk. Természetesen nem csak a fociról volt szó, a közös ebédnél szó esett a családról és a plébániai közösségekről is. Külön öröm volt, hogy a családtagok személyében népes szurkolótábor buzdított bennünket 2-3 éves kortól a 17-18 éves nagylányokig. Szándékosan nem írom le, hogy a Belvárosi plébánia csapata nyerte a tornát, mert nem az volt a legfontosabb. Jövőre újra találkozunk, ha minden jól megy immár az új ifjúsági centrum pályáin, ahol több csapat is versenyezhet a vándorkupáért.

Bauer Ferenc (Apafoci)

Külön öröm, ha ilyen szurkolótábora van a csapatnak!

A SZEGED-CSANÁDI
EGYHÁZMEGYEI
KARITÁSZ

ÜGYFÉLSZOLGÁLATA

Hetente
2
alkalommal!

Június 14-től
új időponttal
bővül!

Kedd: 8-10 óra
Csütörtök: 15-17 óra
Szeged, Alföldi u. 48.

Rászorulókat részére:

- Ruhaadományok osztása
- Kérelmek elfogadása

Adományozóktól:

- Felajánlások befogadása

Elérhetőségeink: (munkaidőben): Tel.: 20/823-3779
E-mail: szegedikaritasz@gmail.com, www.szegedcsanadikaritasz.hu

HÚSVÉTI MISEREND

Április 18. Nagycsütörtök: 18 órakor Utolsó vacsora miseje

Április 19. Nagypéntek: 18 órakor Nagypénteki szertartás, Passió Szent János evangelista szerint

Április 20. Nagyszombat: reggel 7-től este 19 óráig non-stop bibliaolvasás
20 órakor Vigília szentmise

Április 21. Urunk Feltámadásának ünnepe: 10 órakor ünnepi szentmise, majd feltámadási körmenet
A szentmisék előtt 1 órával gyónási lehetőség
A szentmisék és a szertartások celebránsa P. Illés Albert jezsuita atya

Miserend

Vasárnap 10:30
Keddenként 17:30

A temetéssel, a harangozással és a liturgikus renddel kapcsolatban bizalommal keressék Fejes Ferencet a Hasító u. 6. szám alatt vagy telefonon: 20/562 8557, aki a megyéspüspöktől engedéllyel rendelkezik temetés végzésére és áldoztatásra.

Dr. Liszikai Tamás
plébános elérhető a szentmisék előtt és után a templomban.

Anyakönyvi hírek
2019. január 1-től április 15-ig

KERESZTSÉGBEN RÉSZESÜLT

Mester Szabolcs és Baracsi Réka Lora fia Botond Szabolcs

ELHUNYTJAINK

Szanka Józsefné Kiss Erzsébet
Csányi Ferenc
Kaszab Imre István
Katona Tibor
Csorba Zsolt
Bodó Antalné
Berta Istvánné Kispéter Etelka

Hivatali rend a Szent Mihály Plébánián

Plébániai hivatalos ügyintézés esetén kérjük, keressék a plébániagondnokokat, ill. a templomgondnokot a megadott telefonszámokon

Templomgondnok és liturgikus munkatárs: Fejes Ferenc (mobil: 20/562-85-57)

Hitoktató: Gilicze Attila (mobil: 20/323-81-70)

Plébániagondnok és irodavezető: Piros Adorján (mobil: 30/490-10-80)

Családi Napközi megbízott ügyvezetője: Szendrényi Marietta (mobil: 30-249-77-50)

A plébánia mobilszáma: 30/490-10-80

A plébánia e-mail címe: plebania@szentmihaly.net

A plébánia honlapja: <http://plebania.szentmihaly.net>

Börcsökné Tamási Ildikó ifjúgazda pályázatot nyert, ami 2019. december 31-ig érvényes.

A szeged-szentmihályi Szent Mihály Plébánia hírlevele
6710 Szeged, Palánta u. 2. Tel.: 30/490-10-80
Felelős kiadó: Dr. Liszikai Tamás; tördelő-szerkesztő: Bauer Ferenc
Nyomtatás: SIGILLUM 2000 Bt., Szeged, Vám tér 6.